

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové ve věci žalobce ing. A. D., proti žalovanému Ministerstvu obrany – personální sekce se sídlem nám. Svobody 471/27, 160 00 Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 7. 2002, č. j. 421/3-177-O/2002-7542 a č. j. 421/3-177-P/2002-7542,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného Ministerstva obrany. Rozhodnutím č. j. 421/3-177-O/2002-7542 žalovaný zrušil a vrátil k novému projednání rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení (dále jen „VÚSZ“) ze dne 20. 5. 2002, č. j. 530112/006/101/5, kterým bylo žalobci přiznáno odchodné ve výši 271.740 Kč. Napadeným rozhodnutím č.j. 421/3-177-P/2002-7542 žalovaný zrušil a vrátil k novému projednání rozhodnutí VÚSZ ze dne 20. 5. 2002, č. j. 530112/006/101/6, o přiznání výsluhového příspěvku ve výši 24 910 Kč, a to od 1. 6. 2002.

Žalobce v opravném prostředku (nyní žalobě) především namítá, že nesouhlasí s tím, aby z výpočtu jeho průměrného měsíčního hrubého platu rozhodného pro výši výsluhových náležitostí byla vyloučena poměrná část mimořádné odměny vyplacené v prosinci roku 2001 ve výši 20 000 Kč, o níž se domnívá, že se jednalo o roční odměnu a tedy její poměrná část (5000 Kč) měla být podle § 17 odst. 9 zákona č. 1/1992 Sb., o mzdě, odměně za pracovní pohotovost a o průměrném výdělku zahrnuta do výpočtu průměrného měsíčního hrubého platu v rozhodném období. Toto tvrzení žalobce opírá rovněž o skutečnost, že finanční odbor, příslušný ke zjištění jeho průměrného měsíčního platu, zmíněnou poměrnou část ve výši 5000 Kč do zmíněného výpočtu zahrnul a z takto zjištěného průměrného měsíčního platu proto VÚSZ dovodil shora uvedené nároky žalobce na odchodné a na výsluhový příspěvek. Protože však tato částka byla zahrnuta do zmíněného výpočtu nesprávně, bude tento přeplatek žalobci sražen z výsluhového příspěvku. Tím se žalobce cítí být poškozen. Zároveň namítá, že VÚSZ vydal nová rozhodnutí (poznámka: žalobou nenapadená)

o výsluhovém příspěvku a odchodném v době, kdy napadená rozhodnutí správního orgánu II. stupně ještě nenabyla právní moci, protože žalobce rozhodnutí o odvolání převzal dne 29. 7. 2002 a nová rozhodnutí VÚSZ byla vydána již dne 2. 8. 2002.

Proto žalobce navrhuje obě napadená rozhodnutí žalovaného zrušit.

Žalovaný ve svém vyjádření především uvádí, že pro výpočet průměrného měsíčního hrubého příjmu žalobce pro účely výsluhových náležitostí VÚSZ vycházel z platů žalobce za první kalendářní čtvrtletí roku 2002 a z ustanovení § 17 odst. 1 zákona o mzdě, které stanoví, že průměrný výdělek se zjišťuje z hrubé mzdy zúčtované zaměstnanci k výplatě v rozhodném období. Kontrolou výpočtu průměrné mzdy žalobce v odvolacím řízení však bylo zjištěno, že do původního výpočtu byla nesprávně zahrnuta část odměny z částky 20.000 Kč, původně zřejmě považovaná za roční odměnu, která však byla žalobci udělena za úspěšné plnění úkolů za čtvrté čtvrtletí roku 2001. Proto žalovaný zrušil citovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný se ztotožňuje s námitkou žalobce v tom, že VÚSZ pochybil, když vydal nová rozhodnutí ve věci ještě před uplynutím řádné lhůty pro podání opravného prostředku.

Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného Ministerstva obrany v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci Nejvyšší správní soud shledal, že žalobce v podstatě uplatnil dvě žalobní námitky. V první řadě tvrdí, že žalovaný chybně vyloučil poměrnou část mimořádné odměny vyplacené v prosinci roku 2001 ve výši 20.000 Kč; a dále namítá, že správní orgán I. stupně vydal nová rozhodnutí v době, kdy ještě neuplynula lhůta pro podání opravného prostředku.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro stanovení výsluhového příspěvku a odchodného podle ustanovení § 132 a násl., § 140 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání se vychází z průměrného měsíčního hrubého platu. Přitom průměrný výdělek pro pracovněprávní účely zjišťuje zaměstnavatel z hrubé mzdy zúčtované zaměstnanci k výplatě v rozhodném období a z doby odpracované v rozhodném období (§ 17 odst. 1 zákona č. 1/1992 Sb.). Jestliže je zaměstnanci v rozhodném období zúčtována k výplatě mzda (část mzdy), která je poskytována za delší období než kalendářní čtvrtletí, určí se pro účely zjišťování průměrného výdělku její poměrná část připadající na kalendářní čtvrtletí (odst. 9 citovaného ustanovení). Pozitivní a negativní legální vymezení mzdy obsahuje ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 1/1992 Sb., podle něhož se mzdou rozumí peněžitá plnění nebo plnění peněžité hodnoty poskytovaná zaměstnavatelem zaměstnanci za práci, a to podle její složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, podle obtížnosti pracovních podmínek, pracovní výkonnosti a dosahovaných pracovních výsledků. Za mzdu se nepovažují další plnění poskytovaná v souvislosti se zaměstnáním, zejména náhrady mzdy, odstupné, cestovní náhrady, výnosy z kapitálových podílů nebo obligací a odměna za pracovní pohotovost.

Nejvyšší správní soud dále vychází z doktrinálního stanoviska (viz např. L. Jouza: *Průměrný výdělek*, Právní rádce č. 9/1995, M. Součková: *Výklad k zákonu o mzdě*, EPP č. 10/1994), podle něhož v případě výplaty odměn zaměstnanci za delší období než čtvrtletí se do průměrného výdělku započte pouze průměrná část této mzdy, připadající na čtvrtletní období.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z příslušného správního spisu zjistil, že průměrný měsíční hrubý příjem byl žalobci vypočten z hrubé mzdy, kterou žalobce dostával v prvním čtvrtletí roku 2002. V odůvodnění napadených rozhodnutí však žalovaný uvedl, že předmětná odměna ve výši 20 000 Kč byla žalobci udělena za úspěšné plnění úkolů za čtvrté čtvrtletí roku 2001, což – jak shledal Nejvyšší správní soud - koresponduje s výplatní listinou mimořádných odměn udělených ministrem obrany za čtvrté čtvrtletí roku 2001, z které vyplývá, že žalobci bylo dne 20. 12. 2001 vyplaceno 20 000 Kč.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že jestliže žalobci byl vypočten průměrný výdělek, kdy rozhodným obdobím bylo první čtvrtletí roku 2002, a podle názoru žalovaného do něj neměla být započtena poměrná část z odměny, vyplacené za čtvrté čtvrtletí roku 2001, je tento právní názor žalovaného zcela v souladu s citovanou zákonnou úpravou. Je totiž sice pravdou, že předmětná odměna spadá pod legální vymezení mzdy v uvedeném smyslu, stejně jako že z odměny vyplacené za delší časové období než čtvrtletí se do průměrného výdělku započte pouze průměrná část této mzdy, nicméně v daném případě byla zmíněná odměna poskytnuta za čtvrté čtvrtletí roku 2001 – tedy nikoliv za období delší než kalendářní čtvrtletí ve smyslu § 17 odst. 9 zákona č. 1/1992 Sb., a již z tohoto důvodu neměla být její poměrná část jakkoliv zohledněna při stanovení průměrné mzdy žalobce. Z povahy této odměny totiž jednoznačně vyplývá, že se vztahuje pouze ke čtvrtému čtvrtletí roku 2001 a žalobce se proto mýlí, jestliže tvrdí, že se jednalo o roční odměnu, když navíc období rozhodné pro výpočet jeho průměrného výdělku spadá do jiného kalendářního roku.

K druhé uplatněné žalobní námitce o tom, že správní orgán I. stupně vydal nová rozhodnutí v době, kdy ještě napadená rozhodnutí žalovaného nenabyla právní moci, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka svojí podstatou nebrojí proti žalobním petitem napadeným rozhodnutím žalovaného a že se vztahuje k formálně samostatným rozhodnutím, která je možno přezkoumat v samostatném správním, případně soudním, řízení. Z hlediska předmětu tohoto řízení, vedeného před Nejvyšším správním soudem, je tedy tato námitka zcela irelevantní a proto se jí soud – vázán petitem podané žaloby - meritorně nezabýval.

Proto Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), přičemž tak učinil se souhlasem účastníků řízení bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému – jak vyplývá ze spisového materiálu - náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. 8. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu